

La discriminació de Gas Natural als artistes catalans

written by Marc Antònio Llobet | 12 de gener de 2017

La setmana passada, en el programa **"Tot és possible"** de RAC1, i dins de l'espai que patrocina **Gas Natural** que sol mostrar el tàndem: **"persones i fets"**, feia la seva intervenció la senyora **María Lemos** i ens explicava que ja podíem anar a veure una gran exposició que s'havia habilitat a l'edifici de Gas Natural a la seu central de Barcelona. Escoltant-la respondre les preguntes de l'Elisenda, estava molt lluny d'imaginar el que vindria i que ara tot seguit us venc a explicar.

Entenc que per a vosaltres, RAC1 i l'audiència, tot el que us diré quedarà silenciàt i mai veurà la llum del sol, però vull que ho sapigueu, i que malgrat el seu **jo pago-jo mano**, passen massa coses que encara són possibles a la nostra gran Money-Barcelona del segle XXI.

Mentre escoltava la senyora María Lemos, tenia la sensació com si em digués: Marc, tinc una sala d'exposicions que puc oferir-la al teu amic Ricard Mateu. El Ricard, és fotògraf professional i acaba de despenjar la seva exposició **"Salts i gorgs del Montseny"**, que ha estat a Sant Pere de Vilamajor des del setembre fins ara. Ha rebut moltíssimes visites i valoracions molt favorables. Bé, com dic, ara podria ser una nova i bona oportunitat per poder ser vista a Barcelona.

Amb aquesta simplicitat que dóna tenir una idea, només cal parlar-la i arribar a un acord, vaig anar a Gas Natural. Duia unes fotos meves sobre l'exposició i les nostres dades personals, les del Ricard i les meves, per rebre una decisió al respecte.

La recepció de la meva idea, no va ser tan simple com imaginava moments abans de les primeres paraules amb qui m'atenia. Explico. La senyoreta Pilar no parava de dir-me que

aquesta sala no té res a veure amb Gas Natural. Que aquesta sala és una sala que munta i fa i desfà el Museo de Arte Contemporáneo (MAC) de Galícia. Que la seva directora, la senyora doña Carmen Fernández Rivera s'esperava que arribés entre aquella mateixa tarda o l'endemà i que ella li ensenyaria el que jo li acabava de deixar. A la vista del material la directora prendria la seva decisió, com en tot el que es fa aquí i allí.

Unes quantes vegades més, em va recordar que les exposicions no s'ajusten a cap criteri vinculat a fonts d'energia, ni contaminació ambiental, ni energies alternatives, en principi, un fet i circumstància que es podria pensar al tractar-se d'exposicions en les instal·lacions de Gas Natural – Fenosa, un subministrador d'energia.

La Pilar va revisar el que li deixava i em va dir: **hi ha massa cosa en català, miri de posar tot el possible que pugui en castellà**. A la directora no li agrada el català. És més, no recordava que cap artista català hagués exposat amb aquesta directora. Sempre afavoreix artistes estrangers, fins i tot de fora d'Espanya. El fet que l'exposició actual sigui obra d'un espanyol, és un cas molt, però molt excepcional i fora de lloc. Ella sempre vol projectar la línia i la imatge en l'espectre de la màxima internacionalitat possible... (Les obres de Miró i Dalí no haguessin tingut cap futur en les mans d'aquesta directora del MAC de La Coruña, per ser catalans).

Sobre la marxa li vaig comentar que el Ricard, nascut a Catalunya, educat i criat en plena escolarització franquista, només escriu en castellà, per evitar faltes d'ortografia, i que com podia veure en la seva adreça electrònica es fa dir Ricardo i Mateo, en castellà. Això li va semblar molt interessant i positiu de cara a donar gust a la seva directora del MAC de La Coruña. Una gentilesa que em feia sentir molt incòmode i fora de temps. Tot quedava en mans d'una directora que controla i decideix què hem de veure els catalans a Barcelona, en una sala d'un edifici en el cor de la nostra

ciutat, però amb la condició que tota mostra de catalanitat sigui obviada o millor encara, a ser possible... eliminada.

Al cap d'una setmana varem rebre la resposta de la senyora Pilar, la qual, després d'una educada introducció ens comentava que "les properes exposicions ja estan en negociacions". I després d'agrair l'oferta expositiva que els havíem fet també deia que **"les línies o criteris de selecció dels artistes són escollir artistes internacionals"**. Finalment, en relació a l'exposició que actualment hi havia el recinte comentava que "aquest any tenim un artista espanyol com excepció, però la propera exposició ja es retorna al criteri clàssic de la sala de ser un artista internacional".

Ahir vaig passar a recollir la insignificant documentació deixada i ens buscarem la vida fora de casa, potser vagi a oferir l'exposició a algun museu de Galícia.